

מסמך 54

מסמך 54

בעיות של מרידת לוציפר

האדם האבולוציוני מתקשה להבין את מלוא משמעותם של הרוע, השגיאה, החטא והעוול, והוא מתקשה לתפוש את מלוא מובנם. האדם תופש באיטיות כי ניגוד בין מושלמות לבין חוסר-מושלמות יוצר רוע פוטנציאלי; כי אמת ושקר המתעמתים ביניהם יוצרים שגיאה מבלבלת; כי המתת האלוהית של הרצון החופשי באה בסופו של דבר לידי ביטוי במחוזות הנפרדים של חטא ושל יושרה; כי המרדף העיקש אחר האלוהיות מוליך אל ממלכת האל, בניגוד לדחייתה המתמשכת אשר מובילה אל מחוזות העוול.

האלים אינם יוצרים רוע ואף אינם מתירים חטא ומרי. רוע פוטנציאלי מתקיים-בזמן ביקום הכולל רמות מושלמות משתנות של משמעויות ושל ערכים. החטא הינו פוטנציאלי בכל המחוזות שבהם ניחנות הוויות בלתי-מושלמות ביכולת לבחור בין טוב לרע. עצם נוכחותם הסותרת של אמת ושל לא-אמת, של עובדה ושל שקר, היא המכוננת את פוטנציאל השגיאה. הבחירה המכוונת של רוע מהווה חטא; הדחייה מרצון של האמת הינה שגיאה; הרדיפה המתמדת אחר החטא והשגיאה מהווה עוול.

1. חירות אמיתית וחירות שקרית

מכל הבעיות המבלבלות אשר נבעו מן המרידה של לוציפר, זו אשר גרמה את הקושי הרב ביותר הייתה כישלונם של בני התמותה האבולוציוניים הבלתי-בוגרים להבחין בין חירות אמיתית לבין חירות שקרית.

חירות אמיתית הינה מסע העידנים וגמול ההתקדמות האבולוציונית. החירות השקרית הינה האשליה הדקה של טעות הזמן ורוע המרחב. החירות המתמדת מבוססת על ממשותו של הצדק – על האינטליגנציה, הבשלות, האחוה והשוויון.

בשעה שהמניע המצוי בבסיס החירות הינו בלתי-נבון, בלתי-מותנה ובלתי-נשלט, הופכת החירות לטכניקת הרס-עצמי של קיום קוסמי. חירות אמיתית מתקשרת באופן מדורג למציאות ולעולם היא מביאה בחשבון שוויון חברתי, הוגנות קוסמית, אחווה ביקום וחובות אלוהיות.

החירות הינה אובדנית בשעה שהיא מנותקת מצדק חומרי, מהוגנות אינטלקטואלית, מסובלנות חברתית, מחובה מוסרית ומערכים רוחניים. החירות איננה קיימת בנפרד ממציאות קוסמית, וכל מציאות של אישיות עומדת ביחס למערכות היחסים שלה עם האלוהיות.

רצון-עצמי נטול מגבלות וביטוי-עצמי נטול וויסות שקולים לאנוכיות בלתי-ממותנת, היא פסגתה של אי-האלוהיות. החירות אשר איננה קשורה לכיבוש העצמי, ההולך ומתרחב, הינה אך יציר הדמיון האנושי האנוכי. החירות המונעת-מן-העצמי הינה אשליה מושגית, תרמית אכזרית. הפקרות המתחפשת לחירות אינה אלא מברשת השעבוד השפל.

חירות אמיתית נלווית לכבוד-עצמי אמיתי; חירות שקרית הינה בת-לווייתה של הערצה-עצמית. חירות אמיתית מהווה פרי של שליטה-עצמית; חירות שקרית מהווה תביעה יומרנית של זכות. שליטה-עצמית מובילה לשירות נטול אנוכיות; הערצה-עצמית נוטה אל עבר ניצולם של האחרים בעבור האדרתו האנוכית של יחיד שוגה שכזה, אשר מוכן להקריב הישג של יושר לטובת רכישת כוח בלתי-צודק אל מול חבריו.

אפילו התבונה הינה אלוהית ובטוחה אך ורק בשעה שהטווח שלה הינו קוסמי והמניע שלה הינו רוחני.

מסמך 54

אין קיימת שגיאה גדולה יותר מאותו סוג של רמייה-עצמית אשר מוביל הוויות תבוניות להשתוקק להפעיל כוח על הוויות אחרות מתוך מטרה לשלול מן האישיות האלה את חירויותיהן הטבעיות. כלל הזהב של ההוגנות האנושית מזדעק כנגד כל רמייה, חוסר-הוגנות, אנוכיות וחוסר-יושרה מעין אלה. אך ורק חירות אמיתית ואותנטית תואמת את שלטון האהבה ואת סעד הרחמים.

איך מעז היצור בעל הרצון-העצמי לכרסם בזכויות רעיו בשם החירות האישית, בעוד שהשליטים העליונים של היקום נסוגים בכבוד מלא-חסד מפני זכויות הרצון האלה ומפני הפוטנציאלים של האישיות! לאף הוויה אין זכות לשלול משום הוויה אחרת – תוך הפעלה של חירותה האישית לכאורה – את אותן זכויות קיום אשר ניתנו לה מידי הבוראים ואשר זכות לכבוד גם מכל עמיתיהם, כפייהם ונתיניהם הנאמנים.

האדם האבולוציוני עשוי להידרש להילחם על חירויותיו החומריות אל מול רודנים ומדכאים בעולם של חטא ושל עוול, או במשך התקופות המוקדמות של ספירה מתפתחת, אך אין אלה פני הדברים בעולמות המורונטיים או בספירות הרוח. המלחמה הינה מורשתו של האדם האבולוציוני המוקדם, ואולם בעולמות שבהם מתקדמת הציוויליזציה באופן רגיל, הלוחמה הפיזית איבדה זה מכבר את מקומה כטכניקת יישוב אי-הבנות בין גזעים.

2. גניבת החירות

עם הבן ובתוככי הרוח הקרין האל את האוונה הנצחית, ומני אז שררה התבנית הנצחית של השתתפות מתואמת בבריאה – השיתוף. תבנית שיתוף זו הינה תוכנית האב בעבור כל אחד מבני האל ומבנות האל אשר יוצאים אל החלל על-מנת לעסוק בניסיון לשכפל בזמן את היקום המרכזי של המושלמות הנצחית.

כל יצור בכל יקום מתפתח אשר שואף לעשות את רצון האב עתיד להפוך לשותפם של בוראי הזמן-מרחב בהרפתקה נהדרת זו של הישג מושלמות התנסותית. אלמלא היה זה כך, האב לא היה מעניק ליצורים שכאלו רצון חופשי יצירתי, ואף לא היה שוכן בקרבם, כלומר, הוא לא היה נכנס איתם לשותפות באמצעות רוחו שלו.

השיגעון של לוציפר היה הניסיון לעשות את הבלתי-ייעשה, לקצץ את מעגלות הזמן ביקום התנסותי. פשעו של לוציפר היה הניסיון לשלול מכל האישיות בשטניה את זכויותיהן היצירתיות, ההקטנה הבלתי-מזוהה של ההשתתפות האישית של היצורים – השתתפותם מרצונם החופשי – במאבק האבולוציוני הממושך להשגת המעמד של אור וחיים, הן כיחידים והן כחלק מכלל. בעשותו כן, העמיד ריבון המערכת שלכם אשר מלפנים, את התכלית הארעית של רצונו האיש במישרין כנגד התכלית הנצחית של רצון האל, כפי שזה התגלתה במתת הרצון החופשי לכל היצורים בעלי האישיות. וכך איימה מרדתו של לוציפר לכרסם באופן המרבי ברצונם החופשי של מרקיעי המערכת של שטניה ושל משרתיה – איום לשלול לנצח מכל אחת מן ההוויות האלה את החוויה המרגשת של תרומת דבר אישי וייחודי לאנדרטת התבונה ההתנסותית, ההולכת ונבנית לאיטה, ואשר תתקיים ביום מן הימים בדמות המערכת אשר הפכה למושלמת של שטניה. וכך מתחפש המנשר של לוציפר במלבושי חירות, ועומד ניצב באור הבהיר של ההיגיון כאיום כביר לזמון את גניבת החירות האישית ולעשות כן בממדים אשר התקרבו אליהם אך פעמיים בלבד בכל ההיסטוריה של נבאדון.

קיצורו של דבר, מה שהאל העניק לאדם ולמלאכיות, ביקש לוציפר ליטול מידיהם, כלומר, ליטול מהם את הזכות האלוהית להשתתף ביצירת גורלותיהם שלהם עצמם וגורל מערכת העולמות המיושבים המקומית הזו.

אף הוויה ביקום כולו אינה מחזיקה בחירות הצודקת לשלול מכל הוויה אחרת את חירותה האמיתית, את זכותה לאהוב ולהיות נאהבת, את זכותה לסגוד לאל ולשרת את רעה.

3. השיהוי בזמן של הצדק

מסמך 54

לעולם טרודים היצורים בעלי הרצון המוסרי אשר בעולמות האבולוציוניים בשאלה נטולת המחשבה: מדוע הבוראים הנבונים-בכל מתירים את הרוע ואת החטא? הם כושלים לתפוש שהן הרוע והן החטא הינם בלתי-נמנעים על-מנת שהיצור יהא חופשי באמת. הרצון החופשי של האדם המתפתח, או של המלאכית המעודנת, איננו מושג פילוסופי גרידא, אידיאל סמלי. יכולת הבחירה הניתנת בידי האדם לבחור בין טוב לרע הינה מציאות יקומית. חירות זו לבחירה עצמית הינה מתנתם של השליטים העליונים, והם לא ירשו להווייה כלשהי, או לקבוצת הוויית כלשהי, לשלול מתנת חירות אלוהית זו מאף הווייה ברחבי היקום – ואפילו לא על-מנת לרצות הוויית שוגות ובורות שכאלה בהנאה מהדבר אשר כונה בטעות חירות אישית.

אף-על-פי שההזדהות המודעת עם הרוע היוצאת מלב-שלם (חטא) הינה השקול לאי-קיום (הכחדה), לעולם חייב להפריד פרק זמן בין רגע ההזדהות של האישיות עם החטא לבין הוצאתו של העונש אל הפועל – התוצאה האוטומטית של אימוץ מרצון שכזה של הרוע – פרק זמן באורך מספק על-מנת שיאפשר לשפוט את מעמדו של יחיד שכזה ביקום באופן שיספק את כל אישיותו היקום המעורבות בצורה מלאה, ויהא כה הגון וצודק עד אשר יזכה לאישורו של החוטא בעצמו.

ואולם, אם מורד יקומי זה כנגד מציאות האמת והטוב מסרב לאשר את גזר-הדין, ואם האשם בליבו יודע את הצדק שבגיננו אך מסרב להודות בכך, כי אז חייבת הוצאתו של העונש אל הפועל להיות מושהית בהתאם לשיקול דעתם של עתיקי היומין. ועתיקי היומין מסרבים להכחיד כל הווייה שהיא בטרם נכחדו כל הערכים המוסריים וכל המציאויות הרוחניות, הן במחולל-הרוע והן בכל תומכיו הקשורים בו ובכל אלו אשר עשויים לאהוד אותו.

4. השיהוי בזמן של הרחמים

בעיה אחרת בקונסטלציה של נורלטיאדק אשר קשה במידת-מה לתת לה הסבר, נוגעת לסיבות שבעטיין הורשו לוציפר, שטן והנסיכים אשר נפלו להמשיך ולחולל צרות במשך זמן כה רב בטרם נעצרו, נכלאו ונשפטו.

הורים, אלה אשר ילדו וגידלו ילדים, יכולים להיטיב להבין מדוע מיכאל – בורא ואב – עשוי להיות איטי בגיגיונים ובהשמדתם של בניו שלו. סיפורו של ישוע על הבן הנבחר מדגים היטב כיצד יכול אב אוהב לחכות במשך זמן רב להבעת החרטה של ילד ששגה.

עצם העובדה שיצור עושה-רע יכול לבחור בפועל לשגות – לחטוא – מבססת את עובדת הרצון החופשי ומצדיקה באופן מלא כל שיהוי בהוצאת הצדק אל הפועל, בהינתן שהרחמים המוצעים עשויים להביא לחרטה ולשיקום.

רוב החירויות אשר ביקש לוציפר כבר היו ברשותו; אחרות הוא היה עתיד לקבל. כל המתנות יקרות הערך האלה אבדו עם הכניעה לחוסר הסבלנות ועם ההתמסרות לתשוקה לקבל-כעת את אשר נחשק, ולרכוש זאת תוך רמיסת כלל החובה לכבד את הזכויות ואת החירויות של כל ההוויית האחרות המרכיבות את יקום היקומים. חובות מוסריות הינן מולדות, אלוהיות ואוניברסאליות.

ידועות לנו סיבות רבות לכך שהשליטים העליונים לא השמידו, או לא כלאו, מיידית את מנהיגי מרידת לוציפר. אין כל ספק כי קיימות סיבות אחרות, ואפילו טובות יותר, אשר אינן ידועות לנו. מידת הרחמים של שיהוי זה בהוצאתו של הצדק אל הפועל הוצעה באופן אישי בידי מיכאל מנבאדון. אלמלא חיבתו של בורא-אב זה לבניו השוגים, היה פועל הצדק העליון של יקום העל. אילו אירוע כדוגמת מרידת לוציפר היה מתרחש בנבאדון בשעה שמיכאל שכן בגוף בשר ודם באורנטיה, מחוללי רוע שכזה עלולים היו להיות מושמדים מיידית ולחלוטין.

צדק עליון יכול לפעול מיידית רק בשעה שהוא אינו מרוסן על-ידי הרחמים האלוהיים. ואולם, סעד הרחמים בעבור ילדי הזמן והמרחב לעולם מעניק את השיהוי הזה בזמן, את מרווח הישועה שבין הזריעה לקציר. במידה שהזרע שנזרע הינו טוב, פרק הזמן הזה מאפשר את בחינתו של האופי ואת בנייתו; ואם הזרע שנזרע הוא רע, שיהוי זה של רחמים מאפשר זמן לחרטה ולתיקון. השיהוי הזה בזמן בשיפוטם ובהשמדתם של עושי-הרע טבוע בסעד הרחמים של שבעת יקומי העל. ריסון

מסמך 54

הצדק על-ידי הרחמים מוכיח שהאל הינו אהבה, ושאל אהבה זה שולט ביקומים וחולש ברחמיו על-פני גורלותיהם ומשפטיהם של כל יצוריו.

שיהיו הרחמים בזמן נובע מתוקף רצונם החופשי של הבוראים. קיים טוב אשר ניתן להפיק ביקום מן הטכניקה הזו של סבלנות כלפי מורדים חטאים. בעוד שאמת ויציב כי טוב אינו יכול לנבוע מן הרע בעבור זה אשר הוגה ועושה רע, נכון באותה המידה שכל הדברים (לרבות הרוע, זה שבכוח זה המתגשם הלכה למעשה) עובדים יחדיו לטובת כלל ההוויות אשר יודעות את האל, אוהבות לעשות את רצונו ומרקיעות לעבר פרדיס בהתאם לתכניתו הנצחית ולתכליתו האלוהית.

ואולם, העיכובים הללו אשר מקורם ברחמים אינם נעדרי-קץ. על-אף השיהיו הארוך (בהתאם לתפישת הזמן באורגניזם) בשיפוט מרידתו של לוציפר, היננו יכולים למסור כי בזמן הכנתה של התגלות זו, התקיים באורסה הדיון הראשון בתיק גבריאיל נגד לוציפר, ומעט אחר-כך הוצא צו מטעמם של עתיקי היומין, אשר קבע כי שטן יוגבל מעתה לעולם הכלא יחד עם לוציפר. ודבר זה מביא קץ על יכולתו של שטן לשוב ולבקר בכל עולם שהוא מעולמות שטניה אשר נפלו. הצדק עלול להיות איטי ביקום הנשלט ברחמים, אך הוא הינו וודאי.

5. התבונה שבשיהיו

מכל הסיבות הרבות הידועות לי אשר בעטיין לוציפר ומרעיו לא נכלאו או נשפטו מוקדם יותר, הנני מורשה להביא את הבאות:

1. הרחמים דורשים שיינתן בידי כל עושה-רע זמן מספק על-מנת לגבש גישה שקולה אשר נבחרה בשלמותה ביחס למחשבותיו הרעות ולפעולותיו החוטאות.

2. הצדק העליון נשלט בידי אהבת האב; לפיכך, לעולם לא יהרוס הצדק את אשר יכולים להציל הרחמים. לכל עושה-רע מובטח הזמן הדרוש על-מנת לזכות בגאולה.

3. אף אב אוהב אינו ממהר להעניש את מי מבני משפחתו אשר שגה. הסבלנות איננה יכולה לפעול באופן בלתי תלוי בזמן.

4. אף שהמעשים השגויים פוגעים לעולם במשפחה, התבונה והאהבה דורשות מן הילדים אשר הולכים בדרך הישר להיאזר בסבלנות כלפי אח אשר שגה, במשך תקופת הזמן שאותה מעניק האב האוהב לחוטא על-מנת לאפשר לו להבחין בדרכו השגויה ולבחור לאמץ את הגאולה.

5. בלא תלות בגישתו של מיכאל כלפי לוציפר, על-אף היותו אביו-בוראו של לוציפר, לא היה זה בתחומי סמכותו של הבן הבורא לשפוט מיידית את ריבון המערכת הבוגד, משום שבאותה עת הוא לא השלים עדיין את נתיבת המתת שלו, ולפיכך גם טרם השיג ריבונות בלתי-מוגבלת בנבאדון.

6. עתיקי היומין היו יכולים להכחיד את המורדים הללו באופן מידי, ואולם רק לעיתים רחוקות הם מוציאים להורג עושי-רע ללא שימוע מלא. במקרה הזה הם סרבו לפסוק בניגוד להחלטותיו של מיכאל.

7. ברי כי עמנואל יעץ למיכאל להישאר מרוחק מן המורדים ולהרשות למרידה לצעוד בנתיב הטבעי של ההשמדה-עצמית. ותבונתו של איחוד היומין הינה ההשתקפות בזמן של התבונה המאוחדת של שילוש פרדיס.

8. נאמן היומין בעדנטיה יעץ לאבות הקונסטלציה לאפשר למורדים יד חופשית במעשיהם, על-מנת להביא לכך שבמוקדם או במאוחר כל האהדה לעושי-הרע הללו תעקר מן השורש מלבבות כלל האזרחים הנוכחיים והעתידיים של נורלטיאדק – כל יצור בן תמותה, מורונטי או רוחני.

9. בירושם יעץ נציגו האישי של המבצע העליון של אורונטון לגבריאלי להעניק את מלוא ההזדמנות לכל יצור חי להגיע לבשלות של בחירה שקולה בעניינים הקשורים להצהרת החירות של לוציפר. משהועלו הנושאים של המרי, גילה יועץ החירות מפרדיס לגבריאלי כי אם לא תינתן הזדמנות מלאה וחופשית כאמור לכלל היצורים בנורלטיאדק, או אז תכניס פרדיס את כלל הקונסטלציה לבידוד מתוך הגנה עצמית מפני כל היצורים אשר ייתכן וליבם חצוי או שהספק מכרסם בו. על-מנת לשמור את דלתות פרדיס פתוחות לשם הרקעתן של ההוויות מנורלטיאדק, היה זה נחוץ לאפשר למרידה להתפתח במלואה ולהבטיח כי ההחלטה על הגישה הינה שלמה מצד כל ההוויות אשר היו קשורות לכך באופן כלשהו.

10. כהצהרה עצמאית שלישית, הוציאה הסועדת האלוהית מסאלווינגטון צו המורה כי לא ייעשה דבר על-מנת לרפא באופן חלקי, לדכא מתוך מורכ-לב, או להסתיר בכל צורה שהיא, את פרצופם הדוחה של המורדים או של המרידה עצמה. הצבאות המלאכיים הונחו לפעול לגילוי מלא ולמתן הזדמנות בלתי-מוגבלת לביטוי של החטא, וזאת כטכניקה המהירה ביותר להשגת מזור מלא ומושלם של מגפת הרוע והחטא.

11. בירושם התארגנה מועצת חירות של בני-תמותה לשעבר, הכוללת שליחים רבי-עוצמה, בני-תמותה מהוללים אשר הייתה להם התנסות אישית במצבים מעין אלו, יחד עם עמיתיהם. הם מסרו לגבריאלי כי אם ייערך ניסיון להפעיל שיטות דיכוי שרירותיות או מהירות, מספר ההוויות אשר תלכנה שולל יגדל לפחות פי שלושה. כלל סגל היועצים של אוורסה הסכים ויעץ לגבריאלי להרשות למרידה להתפתח במלואה בדרכה הטבעית, אפילו אם יידרשו מיליון שנים על-מנת להשלים את ההתמודדות עם התוצאות.

12. הזמן הינו יחסי, ואפילו ביקום של זמן: אילו בן-תמותה מאורנטיה בעל תוחלת חיים ממוצעת היה מחולל פשע אשר היה גורם למהומה כלל-עולמית, ואילו היה נעצר, נשפט ומוצא להורג תוך יומיים או שלושה מרגע ביצוע הפשע, האם היה זה נתפש כזמן ארוך בעיניכם? ואכן, זו תהא השוואה קרובה יותר בהתייחס לתוחלת חייו של לוציפר, ואפילו אם משפט, אשר החל עתה, לא יושלם גם תוך מאה-אלף שנות אורנטיה. ניתן לציין את חלוף הזמן היחסי מנקודת המבט של אוורסה, שם עומדת ותלויה הערכאה, אם נאמר שפשעו של לוציפר הובא למשפט בתוך שתיים-וחצי שניות מן הרגע שבוצע. מנקודת המבט של פרדיס, המשפט מתרחש בו-זמנית יחד עם המעשה.

קיים מספר שווה של סיבות שלא לעצור באופן שרירותי את מרידתו של לוציפר, אשר תהינה מובנות לכם באופן חלקי, אך אותן אינני מורשה לציין. הנני מורשה ליידע אתכם כי באורסה היננו מלמדים ארבעים-ושמונה סיבות להרשות לרוע לצעוד ולהשלים את מלוא הדרך עד לפשיטת-הרגל המוסרית שלו ולהכחדתו הרוחנית. אינני מטיל ספק בכך שקיימות סיבות נוספות במספר דומה אשר אינן ידועות לי.

6. ניצחון האהבה

יהיו אשר יהיו הקשיים אשר עשויים בני-תמותה אבולוציוניים להיתקל בהם במהלך מאמצייהם להבין את מרידת לוציפר, ראוי להבהיר לכל ההוגים והשוקלים בדבר כי הטכניקה שבה טופלו המורדים הינה הוכחה ניצחת לצדקת האהבה האלוהית. אכן דומה כי האהבה הרחומה אשר הוצעה למורדים גרמה לסבל ולמצוקה להוויות תמימות רבות, ואולם כל האישויות הפגועות האלה יכולות לסמוך על השופטים הנבונים-בכל כי יגזרו את גורלותיהן ברחמים כמו גם בצדק.

בכל עיסוקיהם של הבן הבורא ושל אביו מפרדיס בהוויות התבוניות, האהבה היא השלטת. לא ניתן להבין חלקים רבים בגישתם של שליטי היקום כלפי המורדים והמרי – החטא והחוטאים – אלא אם כן זוכרים כי האל בדמותו כאב מקדים את כל רמות האחרות של מופעי האלוהות בכל עיסוקיה של האלוהות עם האנושות. אף ראוי לזכור כי כל הבנים הבוראים של פרדיס מונעים על-ידי הרחמים.

מסמך 54

אם אב אוהב של משפחה גדולה בוחר להפגין חמלה כלפי אחד מילדיו אשר נמצא אשם במעשה שגוי באופן חמור, בהחלט ייתכן שהגשת רחמים זו לילד אשר נהג שלא-כשורה תגרום לקושי זמני לכל שאר הילדים אשר נהגו כשורה. תוצאה שכזו הינה בלתי-נמנעת; סיכון שכזה הינו חלק בלתי-נפרד מן המציאות של היותך ילד להורה אוהב וחבר בקבוצת משפחה. כל בן משפחה נהנה מהתנהגותם הטובה של כל יתר חבריה; ובאופן דומה, שומה על כל אחד מן החברים גם לסבול את התוצאות המיידיות בזמן של התנהגותו הבלתי-ראויה של כל חבר אחר. משפחות, קבוצות, אומות, גזעים, עולמות, מערכות, קונסטלציות ויקומים הינם מערכות יחסים של התאגדות אשר להן אינדיבידואליות; ומשום כך, כל חבר בקבוצה שכזו, בין קטנה ובין גדולה, קוצר את הפירות, וסובל מן התוצאות, של המעשים הטובים והמעשים השגויים של כל יתר החברים בקבוצה הנידונה.

ואולם, דבר אחד חייב להיות ברור: אם אתם סובלים מתוצאות הרוע של מחטאו של מי מחברי משפחתכם, אזרח או בן-תמותה חבר כלשהו, ואפילו ממרידה במערכת או במקום אחר – אין זה משנה מה הינכם נדרשים לסבול בעטייה של המעשים השגויים של עמיתים, חברים או הממונים עליכם – אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים בביטחון הנצחי כי כל המצוקות מעין אלה הינן קשיים ברי-חלוף. אף אחת מן התוצאות המשפיעות על האחוה בידי התנהגות בלתי-ראויה בקבוצה לא תוכל לעולם לחבל בסיכויי הנצח שלכם, או אפילו לשלול כזית מזכותכם האלוהית להרקעה לפרדיס ולהשגת האל.

וקיים פיצוי בעבור הניסיונות, השיהוי והאכזבות, אשר נלווים לעולם לחטא המרידה. מתוך ההשלכות הרבות ורבות הערך של מרידת לוציפר אשר ניתן לכנות בשם, אביא לתשומת הלב רק את הנתיבות המועצמות של אותם מרקיעים בני-תמותה, אזרחי ירושם, אשר בעמדם איתן כנגד כחש החטא מיקמו עצמם בשורת המועמדים כשליחים עוצמתיים לעתיד, חברים בסדר שאליו הנני משתייך בעצמי. כל הוויה אשר עמדה במבחן של אותו פרק של רוע קידמה מיידית את מעמדה המנהלי והעשירה את ערכה הרוחני.

בתחילה נדמה היה כי ההתקוממות של לוציפר היוותה אסון בלתי-מרוסן למערכת וליקום. התועלת החלה להצטבר בהדרגה. בחלוף עשרים-וחמש אלף שנים למניין זמן המערכת (עשרים אלף שנה כמניין הזמן באורנטיה), החלו המלכי-צדקים ללמד כי הטוב אשר נבע מטיפשותו של לוציפר השתווה לרע אשר חולל. באותה עת הפך הסך הכולל של הרע לקבוע כמעט, והמשיך לגדול אך ורק בעולמות מבודדים מסוימים, בעוד שההשלכות המועילות המשיכו להכפיל את עצמן ולהתפרש ברחבי היקום ויקום-העל, ואפילו עד להאווה. כעת מלמדים המלכי-צדקים כי הטוב אשר נבע מן המרידה בשטניה גדול פי יותר מאלף מסך כל הרע.

ואולם, קציר מועיל ויוצא-דופן מעין זה של מעשים רעים יכול היה להתקיים אך ורק הודות לגישתם הנבונה, האלוהית והרחומה של כל הממונים על לוציפר, החל באבות הקונסטלציה בעדנטיה וכלה באב האוניברסאלי אשר בפרדיס. חלוף הזמן רק העצים את התוצאות הטובות אשר הופקו מטיפשותו של לוציפר; ומכיוון שהרוע אשר עליו יש להיענש התפתח באופן מלא למדי בתוך זמן קצר יחסית, ברי כי שליטי היקום הנבונים-בכל ומרחיקי הראות יאריכו לבטח את משך הזמן אשר בו ניתן לקצור תוצאות מועילות יותר ויותר. בלא תלות בשלל הסיבות הנוספות להשתוות במעצם ובשיפוטם של מורדי שטניה, יהיה די ברווח יחיד זה על-מנת להסביר מדוע לא נכלאו המורדים הללו קודם-לכן, ומדוע הם לא נשפטו והושמדו.

ראוי לה לדעת קצרת-הרואי וכבולת-הזמן של בני התמותה שתתמהמה בביקורתה על השיהוי בזמן של מנהלי ענייני היקום מרחיקי הראות והנבונים-בכל.

אחת מן השגיאות במחשבה האנושית בנוגע לבעיות האלה כלולה ברעיון לפיו כל בני התמותה האבולוציוניים בפלנטה מתפתחת היו בוחרים להיכנס לנתיבת פרדיס לולא קולל עולמם על-ידי החטא. היכולת לסרב להישרדות אינה מתחילה בתקופת מרידתו של לוציפר. מאז ומתמיד ניחן האדם בן התמותה במתת הבחירה מתוך רצון-חופשי באשר לנתיבת פרדיס.

ככל שתקיעו בחוויית ההישרדות, כן יתרחבו מושגי היקום שלכם וכן יתרחבו אופקיהם ביחס למשמעויות ולערכים; וכך, תוכלו להבין טוב יותר מדוע הוויות כדוגמת לוציפר ושטן הורשו

להמשיך במרידתם. תוכלו גם להבין טוב יותר כיצד יכול לצמוח טוב אולטימטיבי (גם אם לא מייד) מן הרוע המוגבל-בזמן. לאחר שתשיגו את פרדיס, אתם באמת תוארו ותתנחמו בעת שתאיזנו לפילוסופיים העל-שרפיים בעודם דנים בסוגיות עמוקות אלה של התאמה ביקום ומסבירים אותן. ואולם אפילו אז, הנני מסופק באשר לאפשרות שדעתכם תנוח באמת. דעתי שלי, לכל הפחות, לא נחה כאשר הגעתי לפסגה של הפילוסופיה ביקום. רכשתי הבנה מלאה של המורכבויות האלה רק לאחר שהוצבתי למשימות ניהול ביקום-העל, ושם, הודות להתנסות בפועל, רכשתי את הקיבולת המושגית המתאימה להבנה של בעיות רבות-פנים אלה של שוויון קוסמי ושל פילוסופיה רוחנית. ככל שתקיעו לעבר פרדיס, כן תלמדו יותר ויותר כי ניתן להבין סוגיות בעייתיות רבות של ניהול ביקום רק לאחר רכישתה של קיבולת התנסותית גדולה יותר ולאחר השגתה של בוננות רוחנית מורחבת. התבונה הקוסמית הכרחית להבנת המצבים הקוסמיים.

[הוצג על-ידי שליח עוצמתי למוד הישרדות התנסותית במרידת המערכת הראשונה ביקומי הזמן, אשר מסופח כעת לממשל יקום העל של אורוונטון ופועל בנושא זה לבקשתו של גבריאל מסאלווינגטון.]